

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **T-Cars System s.r.o.**
sídlem Na Stráni 667, Uherské Hradiště
zastoupený Mgr. Mojmírem Ohnoutkou, advokátem
sídlem Jiřího z Poděbrad 1212, Uherské Hradiště

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.2.2019, č.j. 4042/19/5300-22443-607102,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrad nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.2.2019, č.j. 4042/19/5300-22443-607102, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 12.1.2018, č.j. 6464/18/3309-51523-705751, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období duben 2012 ve výši 100 000 Kč a uložena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 20 000 Kč.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítá, že DPH nebyla pravomocně doměřena ve lhůtě pro stanovení daně. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí otázkou běhu lhůty pro stanovení daně nezabýval. Daňová kontrola DPH za zdaňovací období únor 2012 až prosinec 2013 byla zahájena dne 17.3.2015, přičemž lhůta pro stanovení daně za uvedená zdaňovací období skončila dne 19.3.2018. Dodatečný platební výměr byl žalobci doručen dne 13.1.2018, nicméně žalobce proti němu podal dne 12.2.2018 odvolání a spisový materiál byl žalovanému postoupen až dne 14.5.2018; daň tedy nebyla pravomocně doměřena do 19.3.2018. Podle žalobce správce daně postupoval pouze v žalobcův neprospěch za účelem snížení hodnoty nároku na odpočet DPH z přijatých plnění.
3. Žalobce prokázal, že jeho dodavatel, společnost DG Advantage s.r.o., byl ještě v době probíhající daňové kontroly řádným plátcem DPH a daň řádně odvedl. O obchodním partnerech této společnosti neměl žalobce žádné povědomí, jelikož se jednalo o informace podléhající obchodnímu tajemství. Nadto uvedená společnost dodala žalobci služby řádně a včas a v požadované kvalitě. V daňových přiznáních k DPH za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2011 až 1. čtvrtletí 2012 DG Advantage s.r.o. vykazovala taktéž přijatá a uskutečněná zdanitelná plnění ve velkých, obdobných finančních objemech s výslednou malou daňovou povinností, kdy bylo ověřeno, že daň z prověřovaného plnění byla přiznána a odvedena; tato zjištění odporují tvrzení správce daně, že žalobce nezachoval náležitou míru obezřetnosti.
4. Podle žalobce sám správce daně uvádí, že v rámci řetězce obchodních korporací si nemohl ověřit, zda u společnosti MACROMEDIA s.r.o. byla daň odvedena, nadto tato nemožnost byla konstatována pouze na základě nepřibrání písemnosti na její adrese bez dalších úkonů směřujících k zajištění uvedené informace. Žalobce opakovaně upozorňoval, že správce daně zamlčoval či opomíjel, že u žalobce došlo na základě poskytnutého plnění (celkem v pěti případech včetně toho, jehož se týká napadené rozhodnutí) od DG Advantage s.r.o. k navýšení výnosů z 12 904 000 Kč v roce 2011 na 17 431 000 Kč v roce 2012, což odpovídalo očekávanému nárůstu výkonů vzhledem k vynaloženým nákladům na marketingovou kampaň. Náklad tak objektivně mohl přispět, a v daném případě také přispěl, k udržení či navýšení příjmů z žalobcova podnikání a sjednaná odměna za reklamní služby nebyla vzhledem k poměrům na trhu v době uzavření smlouvy zjevně

vyšší než obvyklá cena (pokud by tato byla řádně zjištěna) a žalobce nemohl s ohledem na své znalosti a schopnosti její nepřiměřenost rozpoznat.

5. Pokud žalovaný dovodil, že výběr dodavatele DG Advantage s.r.o. byl neopatrný, což potvrzuje i fakt, že si žalobce nemohl ověřit základní údaje o této společnosti, protože DG Advantage s.r.o. zveřejnila účetní závěrky za rok 2011, 2012, 2013 a 2014 ve sbírce listin obchodního rejstříku až 2.12.2015, tak podle žalobce jelikož se doměřená daň týkala měsíce dubna 2012, účetní závěrky za rok 2011, 2012, 2013 a 2014 nemohly být ještě ve sbírce obchodního rejstříku zveřejněny.
6. Žalovaný prokazatelně zaměnil daňovou povinnost majitele vozu Škoda Fabia S2000 J. H., který tento vůz pronajal společnosti A.T. Motosport s.r.o. za cenu 75 000 Kč (plus DPH 15 000 Kč) a která spočívala v pronájmu vozidla, s daňovou povinností dalších subjektů, které však spočívaly již v pronájmu reklamy, kdy uvedená plnění nelze takto spojovat a vyvozovat z nich úmyslné navýšení ceny poskytovaných služeb. Pokud J. H. pronajal vůz společnosti A.T. Motosport s.r.o. a tato jej provozovala při závodech, nemohl současně pronajmout uvedený vůz za účelem reklamy, když jej poté při závodech neprovozoval.
7. Svoji argumentaci žalobce rozvedl v podané replice, kde mj. zdůraznil, že není zřejmé, na základě jakých skutečností dospěl správce daně k závěru, že cena, za kterou byla reklamní služba žalobci poskytnuta, je vzhledem k poměrům na trhu v době uzavření smlouvy nepřiměřená, když v dané věci neprovedl objektivní analýzu obvyklé ceny za obdobné služby na trhu nezávislou a nestrannou osobou (znalcem). Stejně tak nebylo žalobci ze strany správce daně umožněno ověřit a nahlédnout do těchto dokumentů, na základě kterých dospěl správce daně k závěru, jaká cena za reklamní služby je adekvátní.
8. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě i ve vyjádření k replice a v doplnění vyjádření k replice nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
10. Ve vyjádření k replice žalovaný mj. zdůraznil, že správce daně netvrdil nepřiměřenost ceny reklamních služeb, ale uváděl, že došlo k výraznému navýšení ceny za pronájem reklamní plochy, když vozidlo bylo pronajato včetně reklamní plochy za 75 000 Kč; cena byla za pronájem včetně reklamní plochy, neboť nájemce měl právo na vozidlo umisťovat reklamy třetích osob.
11. V doplnění vyjádření k replice žalovaný upřesnil, že jednou ze zjištěných objektivních okolností svědčících o vědomosti žalobce o podvodném jednání byla mj. i nepřiměřená cena reklamních služeb. Správce daně ani žalovaný nezjišťoval cenu obvyklou, což ani nebyla jejich povinnost; správní orgány pouze porovnávaly cenu služeb za zajištění reklamy s cenou, za kterou majitel předmětného závodního vozidla reklamní plochu pronajal, přičemž po důkladném porovnání dospěly k závěru, že došlo

k mnohonásobnému navýšení ceny opakovaně prodávané reklamní plochy na předmětném závodním vozidle.

12. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu zamítl, a na svém procesním postoji setrval během celého řízení před zdejším soudem.

III. Posouzení věci

13. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
14. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
15. Správní orgány v projednávané věci zjistily, že žalobce si v daňovém přiznání za zdaňovací období duben 2012 uplatnil nárok na odpočet DPH v částce 100 000 Kč z daňového dokladu č. 1201003 ze dne 4.4.2012 od dodavatele DG Advantage s.r.o. Předmětem plnění bylo „zajištění reklamy na soutěžním vozidle při automobilové soutěži: 5. – 7.1.2012 JÄNNER RALLY (MMČR), vozidlo Škoda Fabia S2000, posádka A. T./J. Š.“ s datem uskutečnění zdanitelného plnění 7.1.2012; základ daně činil 500 000 Kč a daň 100 000 Kč. Reklamní služby měly být poskytnuty na základě smlouvy o poskytnutí reklamy ze dne 1.12.2011.
16. Žalobce předně namítá, že DPH nebyla pravomocně doměřena ve lhůtě pro stanovení daně.
17. Podle § 148 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), nelze daň stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.
18. Podle § 148 odst. 2 daňového řádu se lhůta pro stanovení daně prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně (písm. a/), oznámení rozhodnutí o stanovení daně (písm. b/), zahájení řízení o mimořádném opravném nebo dozorčím prostředku (písm. c/), oznámení rozhodnutí ve věci opravného nebo dozorčího prostředku (písm. d/), nebo oznámení rozhodnutí o prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně (písm. e/).
19. Podle § 148 odst. 3 daňového řádu byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.

20. Podle § 33 odst. 4 daňového řádu připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den; to neplatí, jde-li o lhůtu určenou v kratších časových jednotkách, než jsou dny.
21. Podle § 111 odst. 6 daňového řádu pokud již uplynula lhůta pro stanovení daně, správce daně, který v odvolacím řízení tuto skutečnost zjistil, napadené rozhodnutí o stanovení daně zruší a zastaví odvolací řízení.
22. V projednávané věci byla daňová kontrola na DPH za zdaňovací období únor 2012 až prosinec 2013 zahájena dne 17.3.2015 (protokol č.j. 555307/15/3309-60561-709332). Dle § 148 odst. 3 daňového řádu tak lhůta pro stanovení daně začala běžet znovu od 17.3.2015 a v souladu s § 33 odst. 4 daňového řádu uplynula dne 19.3.2018; to ostatně tvrdí sám žalobce. Dne 13.1.2018 byl žalobci doručen dodatečný platební výměr, z čehož plyne, že se dosavadní lhůta pro stanovení daně v souladu s § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu prodloužila o jeden rok, tj. do 19.3.2019. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 12.2.2019, čímž byla lhůta pro stanovení daně v souladu s § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu prodloužena o další jeden rok, tj. do 19.3.2020.
23. Zdejší soud tedy námitku žalobce, že daň nebyla pravomocně doměřena v zákonné lhůtě, považuje za nedůvodnou, stejně jako tvrzení, že byl žalovaný povinen se touto otázkou v napadeném rozhodnutí zabývat; pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně nezdůvodnil, že lhůta pro stanovení daně neuplynula, neznamená to, že danou otázku neposoudil. Je dostačující, že žalovaný v souladu s touto skutečností postupoval a rozhodl o podaném odvolání; toliko v případě, že by žalovaný zjistil, že již uplynula lhůta pro stanovení daně, byl by v souladu s § 111 odst. 6 daňového řádu povinen dodatečný platební výměr zrušit a odvolací řízení zastavit.
24. Podle § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), má plátce nárok na odpočet daně, pokud přijatá zdanitelná plnění použije v souvislosti s jeho ekonomickou činností za splnění dalších zákonem stanovených podmínek (§ 73 ZDPH).
25. Správní orgány obou stupňů dovodily, že transakce žalobce, jejímž předmětem byly reklamní služby od DG Advantage s.r.o., byla součástí řetězce zatíženého podvodem na DPH, přičemž žalobce vzhledem ke všem okolnostem mohl a měl vědět, že se takového řetězce transakcí účastní, a proto mu nárok na DPH, který žalobce uplatnil z pořízení reklamních služeb v měsíci dubnu 2012, nenáleží. Pokud jde o faktické uskutečnění transakce a naplnění formálních podmínek ve smyslu § 72 odst. 1 ZDPH, ty nebyly zpochybněny.
26. Podvodem na DPH je situace, v níž jeden z účastníků neodvede státní pokladně daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem harmonizované úpravy, neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám. Přitom platí, že nárok osoby povinné k dani, která uskutečnila plnění, na odpočet DPH odvedené na vstupu není dotčen okolností, že řetězec dodávek, v němž byla tato plnění uskutečněna, je zasažen daňovým podvodem, pokud to osoba uplatňující nárok na odpočet DPH nevěděla nebo nemohla vědět (rozsudek Soudního dvora ze dne 6.7.2006 ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04, *Axel Kittel a Recolta Recycling SPRL*). Tvrdí-li správní orgány, že se žalobce účastnil podvodného jednání, případně o tomto podvodném jednání

v obchodním řetězci mohl a měl vědět, je jejich povinností shromáždit dostatečné množství důkazů, které tento závěr podporují; nesou tedy v tomto ohledu důkazní břemeno (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 11.5.2006 ve věci C-384/04, *Federation of Technological Industries*).

27. Odmítnutí nároku na odpočet je tedy namísto pouze za situace, kdy plátce DPH věděl či měl a mohl vědět, že se účastní plnění, které je součástí podvodu, což zpravidla vyžaduje komplexní analýzu konkrétních podezřelých skutečností a posouzení jejich vzájemných souvislostí. „Pokud je s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že dodání je uskutečněno pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na dani z přidané hodnoty, je věcí vnitrostátního soudu odmítnout takové osobě povinné k dani přiznat nárok na odpočet. Tuto osobu je třeba považovat za účastníka se podvodu bez ohledu na to, zda má z prodeje zboží prospěch či nikoli... Není povinností správních orgánů či dokonce správních soudů prokázat, jakým způsobem a konkrétně kterým z dodavatelů v řetězci byl spáchán podvod. V daňovém řízení musí být nicméně postaveno najisto, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval. Správce daně přitom může vycházet z mnoha indicií, které mu jsou k dispozici ... Z hlediska posouzení nároku na odpočet daně je rozhodné posouzení všech objektivních okolností vykázané transakce, včetně právní, obchodní a osobní vazby mezi zúčastněnými subjekty... Rovněž je třeba vzít v úvahu, zda předmětné obchodní transakce neprobíhaly za podmínek krajně neobvyklých či nelogických. Zejména zda docházelo k úhradám fakturovaných částek, zda byly všechny pohledávky řádným způsobem vymáhány, zda se nejednalo o neobvykle nízké ceny, zda nedošlo k absolutnímu selhání kontrolních mechanismů daňového subjektu či zda se daňový subjekt nechoval neobvykle pasivně při hledání obchodních partnerů...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.8.2016, č.j. 2 Afs 55/2016-38, č. 3505/2017 Sb. NSS, a v něm citovaná judikatura).
28. V posuzované věci správce daně ze sbírky listin obchodního rejstříku zjistil, že dodavatel žalobce DG Advantage s.r.o. si neplnil jednu ze svých zákonných povinností, když od svého vzniku roku 1992 nezveřejňoval účetní závěrky. Až 2.12.2015 byly zveřejněny účetní závěrky za rok 2011, 2012, 2013 a 2014. Správce daně dále dožádáním od místně příslušného správce daně DG Advantage s.r.o. zjistil, že tomuto subjektu předmětné reklamní služby dodala společnost MACROMEDIA s.r.o. na základě Smlouvy o pronájmu reklamní plochy na automobilových závodech ve dnech 5. – 7.1.2012 JÄNNER RALLY uzavřené dne 5.12.2011. Dle této smlouvy pronajímatel MACROMEDIA s.r.o. zastoupený jednatelem Václavem Bradou, jako výhradní vlastník reklamních práv na nejméně 50 % plochy soutěžního vozidla Škoda Fabia S2000, pronajal nájemci DG Advantage s.r.o., zastoupenému jednatelem Ing. R. L., v celkovém uvedeném rozsahu plochu na vozidle Škoda Fabia S2000 určenou k reklamě dle vlastního výběru v automobilovém závodě ve dnech 5. – 7. 1. 2012 za cenu 2 292 480 Kč (základ daně 1 910 400 Kč a DPH ve výši 382 080 Kč).
29. Dále správce daně zjistil, že majitelem vozu Škoda Fabia S2000 „X“ je J. H., který pronajal tento vůz dle Smlouvy o nájmu ze dne 28.2.2011 v sezóně 2011 a 2012 společnosti A.T. Motosport s.r.o. za 75 000 Kč + DPH 15 000 Kč. Jako nájemce měla uvedená společnost právo na vozidlo umisťovat reklamy třetích osob. J. H. se na zajištění reklam třetích osob

nijak nepodílel a nevěděl, kdo umisťoval reklamní polepy třetích osob na uvedené vozidlo v roce 2012 a kdo zajistil jejich výrobu, o společnosti MACROMEDIA s.r.o. a DG Advantage s.r.o. ani o žalobci nikdy neslyšel (protokol o výsledku svědka ze dne 9.3.2017, č.j. 428474/17/3309-60561-709332).

30. K A.T. Motosport s.r.o. správce daně ve zprávě o daňové kontrole č.j. 2050276/17/3309-60561-709332 upozornil, že tato společnost nereagovala na výzvu k zapůjčení listin a ani na základě žádosti o poskytnutí informací a listin se nepodařilo zjistit relevantní informace; podle odpovědi na tuto žádost společnost A.T. Motosport s.r.o. je pro správce daně nekontaktní, doručováno je uplynutím lhůty. Podle výsledků místního šetření na adrese sídla nesídlí a nikdo v místě z dotázaných osob tuto společnost nezná. Podle správce daně vzhledem k tomu, že uvedená společnost je pro správce daně nekontaktní, nebylo možné listiny získané ze spisu majitele vozu, pana J. H., v účetnictví této společnosti ověřit, a dále nebylo možné zjistit ani další obchodní vazby a plnění na výstupu. Poslední daňové přiznání k DPH podala A.T. Motosport s.r.o. za zdaňovací období červen 2016. V období od ledna 2012 do prosince 2012, kdy měla tato společnost pronajato od J. H. soutěžní vozidlo Škoda Fabia S2000 „X“ a uskutečnila se automobilová soutěž JÄNNER RALLY, byla podána daňová přiznání k DPH, ve kterých byla vykazována přijatá a uskutečněná zdanitelná plnění v obdobných finančních objemech (s malým ziskem) s výslednou nízkou daňovou povinností; tyto daňové povinnosti nebyly uhrazeny.
31. Správci daně se nepodařilo zjistit, komu A.T. Motosport s.r.o. soutěžní vozidlo Škoda Fabia S2000, která jej měla pronajato od majitele J. H., dále pronajala, či zda další nájemce spolupracoval s MACROMEDIA s.r.o., nebo zda MACROMEDIA s.r.o. byla dalším nájemcem sama. Z informací od místně příslušného správce daně nicméně vyplynulo, že byť MACROMEDIA s.r.o., která měla dodat reklamní služby dodavateli žalobce DG Advantage s.r.o., v roce 2012 byla kontaktní a daňová přiznání podávala a daňové povinnosti hradila, tak je pro tohoto správce daně nekontaktní a sídlí na hromadné adrese; dle výpisu z obchodního rejstříku nemá jednatele a obchodní podíl je stížen exekucí. Nebylo tak dále možné listiny získané dožádáním u DG Advantage s.r.o. ověřit v jejím účetnictví, resp. se nepodařilo zjistit, kdo mohl být dodavatelem reklamních služeb pro tuto společnost. Byť MACROMEDIA s.r.o. podala daňové přiznání k DPH za 1. čtvrtletí 2012, v němž vykazovala malou daňovou povinnost, která byla uhrazena, nebylo možné zjistit, zda plnění poskytované touto společností ve prospěch společnosti DG Advantage s.r.o. bylo zaevidováno v účetnictví a zda daň z tohoto zdanitelného plnění byla přiznána a odvedena. MACROMEDIA s.r.o. od zdaňovacího období za 3. čtvrtletí 2015 daňová přiznání k DPH nepodává, od 21.7.2015 je nespolehlivým plátcem. Podle údajů z daňových přiznání k DPH této společnosti za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2011 až 4. čtvrtletí 2012 je zřejmé, že vykazovala za jednotlivá zdaňovací období přijatá a uskutečněná zdanitelná plnění ve velkých, obdobných finančních objemech s výslednou malou daňovou povinností.
32. Správce daně dále vyslechl bývalého jednatele MACROMEDIA s.r.o. V. B. (protokol o výsledku svědka ze dne 16.5.2016, č.j. 2454476/17/3008/60562-708403, který byl přílohou odpovědi Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, územního pracoviště v Břeclavi, ze dne 16.5.2017, č.j. 2462389/17/3008-60562-708403, na dožádání správce daně ze dne 11.4.2017,

č.j. 758087/17/3309-60561-709332-705325), jednatele DG Advantage s.r.o. Ing. R. L. (protokol o výsledku svědka ze dne 1.3.2017, č.j. 365533/17/3309-60561-709332), a bývalého jednatele A.T. Motosport s.r.o. A. T. (protokol o výsledku svědka ze dne 26.4.2017, č.j. 1008589/17/3309-60561-709332).

33. Ing. R. L. uvedl, že předmětem spolupráce se žalobcem bylo zajištění reklamy na závodních vozech při závodech rally, při mistrovství republiky. Potvrdil, že soutěžní vozidlo pro účely provedení reklamy v roce 2012, resp. reklamní plochu na vozidle, měla společnost DG Advantage s.r.o. pronajatu od společnosti MACROMEDIA s.r.o. Předmětem pronájmu bylo cca 20 % nebo 30 % plochy a nebylo určeno, kde na karoserii vozidla. Uvedl, že umístění reklamního loga na vozidle se nedá dopředu přesně určit. Kdo mu předal grafické podklady pro vyhotovení reklamy, si přesně nepamatoval. K rozsahu reklamní plochy resp. velikosti reklamního loga uvedl, že velikost nebyla přesně určena dle čtverečních centimetrů, bylo to určeno nahrubo. Výrobu reklamního loga měla na starosti agentura, která dodávala fotodokumentaci, název agentury si nepamatoval. Výroba reklamního loga se mohla domluvit přímo s dodavatelem plochy. Jaké pokyny ke grafické úpravě, výrobě a umístění loga na vozidle předával dodavateli reklamního loga žalobce, si nepamatoval.
34. V. B. uvedl, že MACROMEDIA s.r.o. neměla soutěžní vozidlo Škoda Fabia S2000 „X“ v roce 2012 ve vlastnictví ani v nájmu od společnosti A.T. Motosport s.r.o., pronajaty byly pouze plochy od společnosti s názvem „DG Advices“. Uvedl, že si myslí, že vozidlo Škoda Fabia S2000 „X“, resp. reklamní plochy na tomto vozidle, byly pronajaty společnosti DG Advantage s.r.o. i při účasti na soutěži JÄNNER RALLY 5.1. - 7.1.2012. Předmětem pronájmu nebylo zajištění reklamy, výrobu reklamního loga žalobce společnost MACROMEDIA s.r.o. nezajišťovala.
35. A. T. uvedl, že je závodní jezdec, vozidlo Škoda Fabia S2000 „X“ měl pronajato od J. H. pro účely uskutečňování závodní činnosti. Pro své klienty využíval na předmětném vozidle 80 % reklamní plochy a 20 % plochy bylo určeno pro polep startovním číslem, případně pro reklamy nasmlouvané pořadatelem konkrétního závodu. A.T. Motosport s.r.o. o všech reklamách věděla. Na autě mohly být i reklamní polepy společností, jejichž výrobu A.T. Motosport s.r.o. nezajišťovala, například je oslovila nějaká agentura nebo společnost, která je požádala o umístění reklamy na konkrétní závod. V roce 2012 A.T. Motosport s.r.o. reklamní plochu na vozidle dále nepronajímala, maximálně to mohlo být výpomocí, kdy někdo potřeboval odvézt reklamu, s něčím se to „bartrovalo“, konkrétně na JÄNNER RALLY v roce 2012 to tak mohlo být, a to pro společnost K.I.T. ze Zlína, ale písemně nic dojednáno nebylo; v tomto případě se mohlo jednat o velmi malou část reklamní plochy, k finanční transakci nedošlo, spíše šlo o vyrovnání protislužbou, o výpomoc, kdy mu K.I.T. půjčilo vozidlo na trénink. Žalobce, či jeho zástupce pana Z., nebo DG Advantage s.r.o. a jeho zástupce Ing. R. L., či MACROMEDIA s.r.o. a jejího zástupce V. B., nezná.
36. Zdejší soud souhlasí s hodnocením správních orgánů (zpráva o daňové kontrole č.j. 2050276/17/3309-60561-709332, napadené rozhodnutí), že z výše uvedených skutečností je zřejmé, že reklamní polepy na soutěžní vozidlo Škoda Fabia S2000 umísťovala společnost A.T. Motosport s.r.o., která měla toto vozidlo v roce 2012 včetně reklamní plochy pronajato od jeho majitele J. H. Bývalý jednatel společnosti A.T. Motosport s.r.o. A. T. se

jako závodní jezdec s vozidlem Škoda Fabia S2000 zúčastňoval různých automobilových soutěží, včetně JÄNNER RALLY v roce 2012. R. L. z DG Advantage s.r.o. uvedl, že výrobu reklamního loga měla na starosti agentura, která dodávala fotodokumentaci, název agentury si nepamatoval; dle obsahu smlouvy, kterou společnost DG Advantage s.r.o. uzavřela se společností MACROMEDIA s.r.o. dne 5.12.2011 k JÄNNER RALLY, to však měla být právě společnost MACROMEDIA s.r.o., která se mimo jiné zavázala, že zajistí umístění reklamy, grafický návrh a její výrobu. V. B. z MACROMEDIA s.r.o. přitom při výsledku uvedl, že zajištění reklamy nebylo předmětem pronájmu a že výrobu reklamního loga žalobce společnost MACROMEDIA s.r.o. nezajišťovala. Nepodařilo se tedy zjistit, kdo vyrobil reklamní polep žalobci a umístil ho na vozidlo. Žádná ze zapojených společností reklamní služby související s umístěním a výrobou reklamního loga pro žalobce, kromě pronájmu sjednané plochy na vozidle, neposkytovala. S ohledem na nekontaktnost A.T. Motosport s.r.o. a MACROMEDIA s.r.o. nebylo možné zjištěné skutečnosti v jejich účetnictví ověřit. Ze smlouvy o pronájmu reklamní plochy uvedeného vozidla ze dne 5.12.2011 je přitom zřejmé, že reklamní plocha na vozidle Škoda Fabia S2000 v rozsahu cca 50% byla společností MACROMEDIA s.r.o. přeprodána pro účely využití při účasti na automobilovém závodě ve dnech 5.1. až 7.1.2012 společnosti DG Advantage s.r.o. za cenu 1 910 400 Kč a DPH 382 080 Kč, ačkoliv majitel vozidla J. H. pronajal tuto plochu za částku 75 000 Kč a DPH 15 000 Kč.

37. Z uvedeného je tak podle zdejšího soudu zřejmé, že žalobce čerpal odpočet daně za nestandardních okolností. Posuzovaný řetězec společností vykazuje typické znaky pro řetězce sestavené za účelem čerpání neoprávněného daňového zvýhodnění, tzn. řetězce zasaženého daňovým podvodem, když v něm nebyla u jednoho z článků odvedena daň (A.T. Motosport s.r.o.) a u dalšího nebylo možné proto, že je pro správce daně nekontaktní (MACROMEDIA s.r.o.), odvedení daně ověřit. Jak také upozornil žalovaný v napadeném rozhodnutí, přestože se správci daně nepodařilo zkoumaný řetězec rozkrýt celý, u jeho jednoho neznámého článku, který mohl spolupracovat s MACROMEDIA s.r.o. a stejně tak s A.T. Motosport s.r.o., nebo přímo u MACROMEDIA s.r.o., došlo k mnohonásobnému navýšení ceny opakovaně prodávané reklamní plochy na předmětném závodním vozidle Škoda Fabia S2000. A.T. Motosport s.r.o. za dotčené zdaňovací období řádné daňové tvrzení, v němž vykazala přijatá a uskutečněná zdanitelná plnění a nízkou daňovou povinnost, podala, ale daň neuhradila. S ohledem na absenci evidence pro daňové účely dle § 100 ZDPH nebylo možné ani ověřit, zda byla splněna povinnost z předmětného plnění přiznat daň. Pokud tedy žalovaný dospěl k závěru, že u korporace A.T. Motosport s.r.o. chybí v řetězci odvedená daň do státního rozpočtu a umožněním čerpání nadměrného odpočtu žalobcem by tak jednoznačně došlo k porušení neutrality daně, a že byla prokázána existence chybějící daně a nestandardních okolností resp. podvodného jednání, zdejší soud s ním souhlasí.
38. Nad rámec zdejší soud uvádí, že o existenci podvodného řetězce svědčí i skutečnost, že se jednotlivé subjekty tohoto řetězce (zástupci dotčených společností) znaly nebo se minimálně mohly znát či potkat, když se všechny pohybovaly v prostředí automobilového sportu a vzájemně na různých obchodních úrovních spolupracovaly, jak žalovaný vysvětlil na straně 13 až 14 napadeného rozhodnutí a žalobce tyto závěry nijak nezpochybňuje.

39. K námitce, že správce daně dovodil, že si v rámci řetězce nemohl ověřit, zda u společnosti MACROMEDIA s.r.o. byla daň odvedena, toliko na základě nepřebírání písemností na adrese této obchodní korporace bez dalších úkonů směřujících k zajištění této informace, zdejší soud uvádí, že žalovaný na straně 14 napadeného rozhodnutí konstatoval, že daň jako jeden z článků řetězce neodvedla A.T. Motosport s.r.o., přičemž ani u MACROMEDIA s.r.o. jako dalšího článku řetězce nebylo možné odvedení daně ověřit; oba tyto subjekty přitom byly pro správce daně nekontaktní. Kromě toho však správce daně zjistil, že MACROMEDIA s.r.o. má sídlo na „hromadné adrese“, podle výpisu z obchodního rejstříku nemá jednatele, její obchodní podíl byl stížen exekucí, s ohledem na nekontaktnost se ani nepodařilo zjistit, kdo mohl být dodavatelem dotčených reklamních služeb pro tuto společnost, k takovým zjištěním nevedla ani součinnost s místně příslušným správcem daně uvedeného subjektu (viz především strana 13 zprávy o daňové kontrole, strana 12 napadeného rozhodnutí). Správní orgány nebyly povinny vyčíslit chybějící neuhrazenou daňovou povinnost, nadto cenu, za kterou nakoupila plnění MACROMEDIA s.r.o., resp. za jakou částku ji prodala A.T. Motosport s.r.o., se nepodařilo zjistit. V případě tzv. missing traderů je přitom typickým rysem celého podvodu na DPH, že správnost jejich vykázané daňové povinnosti ani ověřit nelze (nekontaktní jednatele, nedostupné účetnictví, nemožnost ověřit ekonomickou přidanou hodnotu k přeprodávanému plnění apod.).
40. Pokud jde dále o otázku, zda žalobce věděl nebo musel vědět, že je zapojen v řetězci transakcí zatížených podvodem na DPH, tak i tu správce daně a žalovaný posoudili správně na základě analýzy všech výše shrnutých skutečností v jejich vzájemných souvislostech. *„Rozhodné je posouzení všech objektivních okolností vykázané transakce, včetně právních, obchodních a osobních vazeb mezi zúčastněnými subjekty. Rovněž je třeba vzít v úvahu, zda předmětné obchodní transakce neprobíhaly za podmínek krajně neobvyklých či nelogických. Je možné přihlídnout k tomu, zda se jedná o obchodování s rizikovou komoditou, zda docházelo k úhradám fakturovaných částek a pohledávky byly řádným způsobem vymáhány, zda se nejednalo o neobvykle nízké ceny či naopak o umělé navyšování cen, zda nedocházelo k neprokázaným úhradám vysokých částek v hotovosti, zda nedošlo k absolutnímu selhání kontrolních mechanismů daňového subjektu či zda se daňový subjekt nechoval neobvykle pasivně při hledání obchodních partnerů apod...je věcí podnikatelského subjektu, aby v zájmu minimalizace podnikatelského rizika přizpůsobil svou obchodní činnost konkrétním podmínkám a při sjednávání obchodních kontraktů (zvláště se značným finančním dopadem) se v rámci možností snažil dbát na bezproblémovost svých obchodních partnerů... Pokud daňový subjekt v běžném obchodním styku uzavře řádnou smlouvu se svým dodavatelem, nelze po něm požadovat, aby v rámci „obezřetnosti“ předvídal a prověřoval všechny možné subjekty (subdodavatele), které se na obchodní transakci jakkoli v různých fázích podílely. Naopak zcela na místě takový požadavek bude tam, kde již samotný dodavatel (z hlediska jeho samotné faktické existence, sídla, kontaktnosti), s nímž daňový subjekt uzavírá obchod, nebo samotný předmět dodávky (rizikovitost komodity, rozsah dodávky, fakticita plnění, její relevantnost ve vztahu k předmětu činnosti apod.) či její cena či jiné okolnosti budou vykazovat určité znaky pochybností o „solidnosti“ transakce, její vážnosti či smyslu a úmyslu jednajících (vylákat daňovou výhodu). V takovém případě lze na míru obezřetnosti a adekvátních opatření ze strany osoby povinné k dani k minimalizaci své účasti na možném*

podvodném jednání klást při uzavírání obchodu důvodně přísné požadavky...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.6.2019, č.j. 9 Afs 69/2019-58).

41. „*Judikatura Soudního dvora jako podvod na DPH označuje situace, v nichž jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem směrnice o DPH, neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám. Ve věci Optigen bylo zdůrazněno, že nárok na odpočet daně nemůže být dotčen tím, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížena skutečnostmi, o kterých plátce neví nebo nemůže vědět. Zavedení systému odpovědnosti bez zavinění by totiž překračovalo rámec toho, co je nezbytné pro ochranu plateb do veřejného rozpočtu (srov. rozsudky ze dne 11. 5. 2006, Federation of Technological Industries a další, C 384/04, Sb.) ... výklad Soudního dvora převzala i judikatura Nejvyššího správního soudu. Ta potvrdila, že každá účetní transakce v řetězci musí být posuzována sama o sobě a charakter jednotlivých transakcí v řetězci nemůže být změněn předchozími nebo následnými událostmi (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 129/2006 - 142). Zásada daňové neutrality brání obecné diferenciaci mezi legálními a protiprávními plněními. Proto subjekty, které přijmou veškerá opatření, která od nich mohou být rozumně vyžadována, aby zajistily, že jejich plnění nejsou součástí podvodu, bez ohledu na to, zda se jedná o podvod na DPH, nebo jiné podvody, musejí mít možnost důvěřovat legalitě uvedených plnění, aniž by riskovaly ztrátu svého nároku na odpočet DPH odvedené na vstupu (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 5. 2006 Commissioners of Customs & Excise a Attorney General proti Federation of Technological Industries a další, C 384/04). Ústavní soud např. v usnesení ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1885/10, uvedl, že „se nelze ztotožnit ani se stěžovatelčím přesvědčením, že správní soudy chápou pojem podvodu na DPH odlišně od judikatury Soudního dvora, protože v odůvodnění svého rozhodnutí se nespokojily pouze se zjištěním, že v řetězci transakcí předcházejících dodání zlata stěžovatelce nebylo zapláceno DPH, ale v souladu se závěry vyslovenými Soudním dvorem zkoumaly subjektivní stránku, tj. zda stěžovatelka věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, a hodnocením zjištění učiněných správními orgány dospěly soudy ke kladnému závěru“ (srov. rovněž usnesení ze dne 7. 3. 2012, sp. zn. II. ÚS 296/12, nebo usnesení ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. III. ÚS 3587/10, ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 1991/10, a další).“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1.2019, č.j. 5 Afs 60/2017-60, č. 3705/2018 Sb.).*
42. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí upozornil, že podle veřejně dostupných informací z obchodního rejstříku dodavatel DG Advantage s.r.o. v době sjednání obchodní transakce sídlil na hromadné adrese, na které je registrováno 324 subjektů, současně podle obchodního rejstříku jednatel dodavatele DG Advantage s.r.o. měl angažmá v řadě dalších korporací jako jednatel či společník, z nichž některé jsou v likvidaci (Bytové družstvo Sulova, či PELING spol. s r.o., který je v likvidaci na základě usnesení Městského soudu v Praze za neplnění povinnosti, nezaložení povinných dokumentů do sbírky listin, či Canoco spol. s r.o. z důvodu nařízení exekuce).
43. Jednatel žalobce Ing. J. Z. při jednání dne 6.12.2016 (protokol č.j. 2014638/16/3309-60561-709332) uvedl, že pan L. z DG Advantage s.r.o. byl seriózní a přesvědčivý. Z ničeho však nevyplynulo, že by žalobce kromě dodavatele DG Advantage s.r.o. oslovil jinou korporaci se svojí poptávkou na provedení a zajištění reklamy prezentací loga na závodních vozech;

ostatně žalobce nic takového ani netvrdil. Cena 500 000 Kč, kterou žalobci nabídl pan L., byla pro žalobce akceptovatelná, avšak na trhu s reklamou si tuto cenu nijak neověřil ani neporovnal s cenou obvyklou. Jednatel žalobce sice tvrdil, že v porovnání s cenou na Barum rally, kde měl vystupovat v roli generálního partnera, se mu daná cena zdála poloviční, nicméně jak uvedl již žalovaný, toto porovnání je nesrovnatelné, neboť výhody plynoucí z generálního partnerství nespočívají jen v umístění reklamního polepu na jednom ze závodních vozů, pořízení videa a fotodokumentace z dané soutěže, ale ve zviditelnění reklamované společnosti, propagaci jejich výrobků a poskytnutí reklamních služeb v daleko větším rozsahu; žalobce tak za poskytnutou reklamní službu zaplatil částku 600 000 Kč včetně DPH, aniž by si ověřil výhodnost takto uzavřené smlouvy o poskytnutí reklamy, a neověřil si nabídku reklamních služeb u jiných poskytovatelů reklam, a spokojil se tak s první nabídkou. Takový postup i dle názoru zdejšího soudu nelze považovat za opatrný, a to přesto, že žalobce tvrdí, že mu DG Advantage s.r.o. poskytla plnění (za mnohonásobně navýšenou cenu) v požadované kvalitě, řádně a včas, a že v daňových příznacích k DPH za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2011 až 1. čtvrtletí 2012 vykazovala taktéž přijatá a uskutečněná zdanitelná plnění ve velkých, obdobných finančních objemech s výslednou malou daňovou povinností.

44. I pokud jde o hodnocení Smlouvy o poskytnutí reklamy ze dne 1.12.2011 uzavřené mezi žalobcem a DG Advantage s.r.o., lze souhlasit se žalovaným, který nekladl žalobci k tíži, že smlouva byla podepsána před tím, než dodavatel DG Advantage s.r.o. uzavřel smlouvu o pronájmu reklamních ploch se subdodavatelem a poskytovatelem těchto reklamních služeb na předmětném vozidle a daném automobilovém závodě, tj. se společností MACROMEDIA s.r.o. dne 5.12.2011, ale kladl mu k tíži to, že v uvedené smlouvě ze dne 1.12.2011 není např. uvedeno a specifikováno, kolik polepů, jaké velikosti a barvy, na jakém místě karoserie závodního vozidla, má být umístěno, přestože sám jednatel žalobce uvedl, že pro něj bylo zásadní umístění jeho loga na závodním voze, včetně zpracování dokumentace pro marketingové účely. Současně jednatel žalobce při jednání dne 6.12.2016 uvedl, že logo muselo být dle „manuálu“, avšak informace týkající se zaslaných podkladů k logu, včetně informace, komu byly zaslány, správci daně nikdy nepředložil. Ve smlouvě je pouze specifikován typ vozidla, posádka, automobilová soutěž, na níž bude reklama ve dnech 5. – 7.1.2012 prezentována a výše ceny za poskytnuté služby, včetně způsobu úhrady. Žalobce tedy předem nevěděl, kde bude reklamní polep, tj. jeho logo, umístěn, či jaké velikosti a barvy logo bude. Lze souhlasit se žalovaným, že toto se při poskytnutí reklamních služeb v takovém rozsahu jeví jako velmi neopatrný postup, neboť žalobci nic nezaručovalo, že za své peníze dostane to, co požaduje a očekává, a přesto přistoupil na danou cenu. Nadto žalobce ve svém vyjádření k výzvě k prokázání skutečností ze dne 26.7.2017, č.j. 1571643/17/3309-60561-709332, uvedl, že mu nebylo známo, že společnost DG Advantage s.r.o. objednanou službu zajišťovala prostřednictvím třetí osoby, uzavřel smlouvu o zajištění reklamy přímo se společností DG Advantage s.r.o., která mu službu poskytla a žalobce ji řádně uhradil, přičemž zda potisky jsou zajišťovány prostřednictvím třetí osoby, nevěděl, neboť to nebylo ve smlouvě uvedeno, a to zejména z důvodu, že se na uvedeném trhu žalobce nepohyboval; ve smlouvě o poskytnutí reklamy ze dne 1.12.2011 v čl. IV. bodě 3 je však uvedeno, že dodavatel může k naplnění této smlouvy v čl. IV, bodech 1 a 2 využít služeb subdodavatele.

45. Současně v daňovém řízení bylo zjištěno, že žalobce uhradil danou službu výrazně po termínu splatnosti. Jak upozornil žalovaný v napadeném rozhodnutí, z daňového dokladu č. 1201003 a smlouvy o poskytnutí reklamy ze dne 1.12.2011 vyplývá, že daňový doklad s datem uskutečnění zdanitelného plnění dne 7.1.2012 byl vystaven dne 4.4.2012 se splatností 11.4.2012, přičemž dle smlouvy o poskytnutí reklamy ze dne 1.12.2011 byla splatnost dokladu do 10 dnů od doručení; z DG Advantage s.r.o. předložené evidence vystavených faktur však plyne, že k úhradě dokladu žalobcem došlo až dne 14.12.2012, a to ačkoliv žalobce ve vyjádření k výzvě k prokázání skutečností uvedl, že s ohledem na skutečnost, že s DG Advantage s.r.o. spolupracoval při 4 automobilových soutěžích již v roce 2011, a všechno probíhalo za stejných okolností, nenabyl dojmu, že by při soutěži v roce 2012 mělo být něco jinak a špatně, a to s ohledem na to, že služba byla smluvně zajištěna, řádně a prokazatelně dodána, přičemž byla předána kompletní dokumentace včetně videozáznamu.
46. Zdejší soud souhlasí se žalovaným, že ačkoliv zjištěné objektivní skutečnosti (okolnosti uzavření obchodního vztahu – zaslání smluv poštou, přijetí první nabídky k zajištění reklam a neověření si ceny obvyklé, vágní obsah smluvních dokumentů, nedostatečná specifikace rozsahu plnění ve smlouvě, sídlo dodavatele na hromadné adrese atd.) samy o sobě nejsou nezákonné, ve vzájemných souvislostech svědčí o nestandardních okolnostech realizace obchodních transakcí. Žalobce tak o podvodu na DPH věděl, resp. vědět měl nebo minimálně vědět mohl, že přijal plnění, které bylo součástí řetězce zasaženého daňovým podvodem. Žalobce mohl a měl přijmout taková opatření, aby se účasti na podvodu vyhnul, a to především ve vztahu k předmětu plnění a jeho ceně a dodavateli, nechoval se obezřetně a s péčí řádného hospodáře a nepřijal s ohledem na okolnosti daného případu taková opatření, která bylo možné po něm rozumně požadovat, aby se účasti na podvodu vyhnul.
47. S ohledem na výše uvedené zdejší soud nemůže souhlasit se žalobcem ani v tom, že by vůči němu správní orgány postupovaly šikanózně a činily jej odpovědným za skutečnosti, o kterých žalobce neví či nemohl vědět, včetně informací o obchodních partnerech DG Advantage s.r.o., které měly být obchodním tajemstvím.
48. Zdejší soud rovněž k argumentaci žalobce uvádí, že byl správný poukaz žalovaného na to, že podle sbírky listin obchodního rejstříku si dodavatel DG Advantage s.r.o. neplnil jednu ze svých zákonných povinností, když od doby svého vzniku v roce 1992 nezveřejňoval účetní závěrky a nápravu provedl až v roce 2015, kdy byly zaslány k založení účetní závěrky za rok 2011, 2012, 2013 a 2014. Z toho je podle zdejšího soudu zřejmé, že v době uzavření smlouvy ani v době uskutečnění zdanitelného plnění mezi žalobcem a DG Advantage s.r.o. nebyly zveřejněny žádné účetní závěrky tohoto dodavatele, což si mohl žalobce ověřit.
49. K žalobní námitce, že žalovaný zaměnil daňovou povinnost majitele vozidla J. H., který vozidlo pronajal společnosti A.T. Motosport s.r.o. za cenu 75 000 Kč plus DPH 15 000 Kč, s daňovou povinností dalších obchodních korporací, zdejší soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí správně upozornil, že podle zjištění správce daně reklamní polepy na soutěžní vozidlo umísťovala společnost A.T. Motosport s.r.o., která si v roce 2012 toto vozidlo pronajala včetně reklamní plochy od majitele J. H. Ze smlouvy o nájmu

ze dne 28.2.2011, uzavřené mezi J. H. a A.T. Motosport s.r.o., plyne právo nájemce A.T. Motosport s.r.o. užívat předmět nájmu mj. k prezentaci pro účely reklamy a propagace, přičemž J. H. při výslechu uvedl (protokol č.j. 428474/17/3309-60561-709332), že nájemce A.T. Motosport s.r.o. měl vozidlo pronajato včetně 100 % reklamní plochy a mohl na vozidlo umísťovat reklamy třetích osob. Z uvedeného tak plyne, že ačkoliv Jiří Hasík pronajal A.T. Motosport s.r.o. vozidlo jako takové včetně reklamní plochy za 75 000 Kč (plus 15 000 Kč DPH), žalobce zaplatil DG Advantage s.r.o. pouze za poskytnutí reklamy 500 000 Kč plus DPH 100 000 Kč; jak upozornil žalovaný na straně 14 napadeného rozhodnutí, v podvodném řetězci, byť se tento nepodařilo rozkrýt celý, došlo k mnohonásobnému navýšení ceny opakovaně prodávané reklamní plochy na předmětném závodním vozidle.

50. Pokud žalobce namítá, že správní orgány nezjišťovaly obvyklou cenu za reklamu, tak v případě odmítnutí nároku na odpočet DPH postačí, poukáže-li správce daně na mnohonásobné navýšení ceny přeprodávaného plnění bez ekonomického opodstatnění. Namítá-li žalobce v replice k vyjádření žalovaného, že pronájem vozidla jeho majitelem za cenu 75 000 Kč je zcela neadekvátní a nerentabilní a neodpovídá obvyklé ceně, a to mj. s ohledem na hodnotu vozu, která se pohybuje v řádech milionů Kč a toto se rychle opotřebovává, tak k tomu zdejší soud uvádí, že to byl žalobce, kdo tvrdil, že cena za služby, které nakoupil, byla akceptovatelná, avšak na trhu s reklamou si tuto cenu nijak neověřil ani neporovnal s cenou obvyklou.
51. Pokud jde o námitku, že na základě poskytnutého plnění od DG Advantage s.r.o. (jichž bylo celkem pět a jedno z nich se týká nyní projednávané věci) došlo k navýšení výnosů žalobce v míře odpovídající nákladům vynaloženým na marketingovou kampaň, tak i v případě, že by skutečně došlo k navýšení výnosů žalobce v důsledku přijetí reklamních služeb od DG Advantage s.r.o., tato skutečnost by sama o sobě nemohla zpochybnit dostatečně skutkově podložené závěry správních orgánů, že žalobce se účastnil podvodného řetězce a o jeho existenci vědět měl a mohl; současně není zřejmé, z čeho plyne, že toto navýšení bylo důsledkem poskytnutých reklamních služeb od DG Advantage s.r.o., nadto jak upozornil žalovaný v napadeném rozhodnutí, žalobce měl od daného subjektu zajištěnu reklamu i na jiných soutěžích na jiném závodním voze, což ostatně žalobce nijak nerozporuje.
52. Stejně tak není ve vztahu k důsledkům existence podvodného řetězce a žalobcova zapojení v něm v rovině daňové relevantní, zda podvodné jednání bylo řešeno i z trestněprávního hlediska.
53. Podle zdejšího soudu tedy správní orgány dostatečně prokázaly jednotlivé podezřelé okolnosti týkající se posuzovaných obchodních transakcí i to, že žalobce byl zapojen způsobem neodpovídajícím obchodní logice a praxi dobrého hospodáře v transakcích zatížených daňovým podvodem. Žalobci se v průběhu daňového řízení nijak nepodařilo znevěrohodnit správními orgány shromážděné důkazy.
54. Zdejší soud tak neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by mohla mít za následek nezákonnost žalobou napadeného

rozhodnutí, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

55. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byla žalovaná. Zdejší soud však nezjistil, že by žalované vznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. ledna 2021

Petr Šebek v.r.
předseda senátu